

Den gældende bestemmelse i folketingsvalglovens § 13, stk. 2, vedrører enhver situation, hvor den, der har fået partiets formular til vælgererklæring godkendt, på andet grundlag end efter reglerne i folketingsvalglovens § 13, stk. 1, har eneret til navnet. Dette kan være i kraft af anden lovgivning eller på ulovbestemt grundlag, herunder efter de navne- og varemærkeretlige grundsætninger. En ret til navnet, som ikke er en eneret, vil ikke være tilstrækkelig. Det er i den forbindelse i et vist omfang muligt at foretage søgninger i diverse registre, herunder varemærke- og virksomhedsregistre, for at konstatere, om den, der har fået partiets formular til vælgererklæring godkendt, efter de navne- og varemærkeretlige regler har erhvervet eneret til navnet.

Det første led i den gældende bestemmelse i § 13, stk. 2, vedrører den situation, hvor den, der har fået partiets formular til vælgererklæring godkendt, har fået sin eneret fastslået ved endelig dom. Er dommen ikke endelig, kan bestemmelsens andet led finde anvendelse.

Det andet led i den gældende bestemmelse i § 13, stk. 2, vedrører den situation, hvor der i øvrigt er grund til at antage, at den, der har fået partiets formular til vælgererklæring godkendt, har opnået eneret til navnet. Heri ligger ikke et krav om, at det med sikkerhed kan afgøres, at den, der har fået partiets formular til vælgererklæring godkendt, har opnået eneret til navnet. Dette hænger sammen med, at Valgnævnet ikke har samme muligheder som domstolene for at få forelagt beviser og foretage bevisbedømmelse.

Valgnævnet skal kun tage stilling hertil, hvis ansøgning om en ny godkendelse indgives i karenperioden, dvs. inden et år efter udløbet af den tidligere godkendelse. Ansøgeren vil efter almindelige forvaltningsretlige grundsætninger i sædvanligt omfang være forpligtet til at medvirke til at skaffe de oplysninger, der er nødvendige for Valgnævnet, og som ikke vil være særligt belastende, besværligt eller omkostningskrævende for ansøgeren at fremskaffe. Dette gælder f.eks. domme, hvorved ansøgeren har erhvervet eneret til navnet. Nægter ansøgeren at medvirke til at skaffe de nævnte oplysninger, vil ansøgeren efter almindelige forvaltningsretlige grundsætninger kunne blive mødt med processuel skadevirkning.

#### Til nr. 2

De foreslåede ændringer i folketingsvalglovens § 13, stk. 1, nr. 3 og 6 samt første sted i § 13, stk. 3, 1. pkt., hvor udtrykket »velfærdsministeren« forekommer, er en konsekvens af forslaget om, at det fremover ikke er velfærdsministeren, men Valgnævnet, der

godkender og forlænger godkendelsen af navne for nye partier, der ønsker at deltage i folketingsvalg eller Europa-Parlamentsvalg, jf. de i § 1, nr. 1, foreslåede bestemmelser i folketingsvalglovens § 12, stk. 2 og 3, og de i § 2, nr. 2, foreslåede bestemmelser i Europa-Parlamentsvalglovens § 11, stk. 2 og 3.

Det foreslås endvidere, at det fremover ikke er velfærdsministeren, men Valgnævnet, der har beføjelsen til at tilbagekalde godkendelsen af navne for nye partier, der ønsker at deltage i folketingsvalg, jf. den foreslåede ændring af andet sted i folketingsvalglovens § 13, stk. 3, 1. pkt., hvor udtrykket »velfærdsministeren« forekommer. Den foreslåede ændring får som følge af bestemmelsen i Europa-Parlamentsvalglovens § 12, 2. pkt., hvorefter en godkendelse af et nyt parti, der ønsker at deltage i Europa-Parlamentsvalg, kan tilbagekaldes efter reglerne i folketingsvalglovens § 13, stk. 3, den konsekvens, at det også fremover er Valgnævnet, der tilbagekalder godkendelsen af navne for nye partier, der ønsker at deltage i Europa-Parlamentsvalg.

Forslaget er i forlængelse af forslaget om, at det fremover er Valgnævnet, der godkender og forlænger godkendelsen af navne på nye partier, der ønsker at deltage i folketingsvalg eller Europa-Parlamentsvalg. Viser det sig, at det ved endelig dom er fastslået eller der i øvrigt er grund til at antage, at en anden på andet grundlag end reglerne i folketingsvalglovens § 13, stk. 1, har eneret til et navn, som velfærdsministeren har godkendt som navn for et nyt parti, der ønsker at deltage i folketingsvalg eller Europa-Parlamentsvalg, og samtykker indehaveren af eneretten ikke i partiets brug af navnet, kan Valgnævnet følgelig – som velfærdsministeren i dag – tilbagekalde godkendelsen. Er partiet anmeldt for velfærdsministeren efter folketingsvalglovens § 12, stk. 1, har nævnets afgørelse om tilbagekaldelse af godkendelsen den virkning efter folketingsvalglovens § 13, stk. 3, 2. pkt., at partiets ret til at deltage i folketingsvalg bortfalder. Nævnet forudsættes at give ministeriet meddelelse herom.

#### Til nr. 3

Det foreslås, at det fremover ikke er velfærdsministeren, men Valgnævnet, der fører fortegnelsen over de partinavne, der efter folketingsvalglovens § 13, stk. 1, nr. 1 – 6, ikke kan godkendes som navne for nye partier, der ønsker at deltage i folketingsvalg eller Europa-Parlamentsvalg (Partinavneregistret).

Fortegnelsen omfatter som hidtil ikke partinavne, der er forvekslelige hermed, jf. folketingsvalglovens § 13, stk. 1, nr. 7, og heller ikke partinavne, hvis god-